

hvor i Tilfælde af Emission af Obligationer gennem en Bank store Poster overtages til Forvaltning for Kunder.

I det finske og svenske Udkast har man alligevel optaget en Regel som den nævnte, men fra denne har man undtaget det omtalte Tilfælde, at et Gældsbrev, der sælges af en Bank, deponeres i denne for Køberen. I det finske Udkast ligestilles derhos andre Pengeinstitutter med Banker.

Denne Løsning har man ikke ment at kunne gaa med til fra dansk og norsk Side, da den vilde lægge for stramme Baand paa normale og loyale Overdragelser. For at undgaa de uheldigste Følger maatte Undtagelsen efter Kommissionens Opfattelse i hvert Fald udvides, saa at den omfattede ikke alene Banker og Sparekasser, men ogsaa Veksellerere, Bankiers o. a. Men Kravet om Ihændehavelse vilde ogsaa virke uheldigt i andre Tilfælde, f. Eks. naar en Ejer af et Gældsbrev overdrager Halvparten til en anden. Paa den anden Side har der ikke paa de negotiable Papirers Omraade vist sig følelige Ulemper ved den nuværende Retstilstand, hvorefter kun Overdragelse til Sikkerhed undergives Pantsætningsreglerne. Man har derfor, for saa vidt angaar Transport af negotiable Gældsbreve, der ikke sker til Sikkerhed, foretrukket at lade det have sit Forblivende ved de nugældende Regler.

Ved Pantsætning og anden Overdragelse til Sikkerhed maa Erhververen have faaet Gældsbrevet i Hænde. Det er ikke Meningen hermed ubetinget at kræve umiddelbar fysisk Ihændehavelse. Der maa blot stilles lignende Krav som ved Haandpantsætning af Løsøre. Pantsættes et Gældsbrev, der findes hos Trediemand, er det derfor nok, at denne bliver forpligtet til at respektere Pantsætningen. Derimod vil en Paategning ikke — som nu — være tilstrækkelig, naar Pantsætterten beholder Gældsbrevet. Denne Ændring staar i Forbindelse med den nye Regel i Udkastets § 14, hvorefter en falsk Transport kan medføre eksstinktiv Erhvervelse. Naar dette er Tilfældet, vil en Paategning ikke give den Sikkerhed mod Pantsætterens Dispositioner, som opnaas ved

Gældsbrevets Overgivelse til Panthaveren, og det synes derfor urigtigt at ligestille Paategning med Ihændehavelse. Iøvrigt anvender Forretningstilivet allerede nu kun sjældent Paategning paa Gældsbreve om Pantsætning, hvorfor Ændringen formentlig ikke vil volde Vanskelighed i Praksis.

Til § 23.

Denne Paragraf indeholder Bestemmelser om Rentekuponer til Massegældsbreve (Obligationskuponer), medens § 24 omhandler Udbyttekuponer til Aktier eller andre Andelsbeviser og § 25 giver visse fælles Regler for begge Arter af Kuponer.

Efter nugældende Ret er det noget tvivlsomt, om Rentekuponer er selvstændige negotiable Gældsbreve, naar de overdrages uden Forbindelse med den Obligation, de hører til. I Litteraturen besvares Spørgsmaalet oftest benægtende. Følges denne Opfattelse, kan den, der har mistet en Kupon, altsaa vindicere den fra Erhververen, selv om denne var i god Tro. Imidlertid omsættes Kuponer ofte een eller flere Gange, inden de indløses af Skyldneren. De modtages i meget stort Omfang af Banker, Sparekasser, Veksellerere og ikke sjældent ogsaa af Handlende. Det er ikke blot forfaldne Kuponer, der omsættes, men Omsætningen sker for en stor Del i Dagen før Forfaldsdagen. Det letter Terminsarbejdet med Kuponer for Indløsningsstederne, og det er bekvemt for Publikum. Der kan derfor være Grund til at beskytte denne Omsætning, navnlig ved at ophæve Adgangen til Vindikation. Dette er saa meget mindre betænkeligt, som Vindikationsretten i Forvejen ikke har stor praktisk Betydning, da bortkomne Kuponer som oftest vil være indfriet, inden det lykkes Ejeren at opspore dem. Paa den anden Side er der ingen Grund til at beskytte en Omsætning af Kuponer, der finder Sted længe inden Forfaldstid.

Efter de i Udkastet foreslaaede Bestemmelser bliver løse Rentekuponer negotiable fra en Maaned før Forfaldsdag, jfr. Paragraffens 4de Stykke. Denne Frist er formentlig tilstrækkelig. Den er bl. a. fastsat under Hensyn til, at Kreditforeninger